

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 57/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. Č., bytom Č., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 46 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. p. KRP 897/PMO-P-2001 z 15. augusta 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. marca 2002 doručené podanie JUDr. J. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom Č., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., označené ako „Ústavná sťažnosť podľa článku 127 Ústavy SR.“

Sťažovateľ uviedol, že 25. apríla 2001 bolo na jeho osobu vypracované služobné hodnotenie príslušníka Policajného zboru obsahujúce záver, že nespĺňa predpoklady na výkon zastávanej funkcie. Ďalej uviedol, že toto hodnotenie sa opiera o vyjadrenie č. p.: NBU-04/ 2-I/2001, ktorého obsah nepozná. Proti uvedenému hodnoteniu podal v riadnej lehote opravný prostriedok podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“). Rozhodnutím, ktoré sťažovateľ napáda vo svojej sťažnosti, bolo jeho odvolanie zamietnuté s poučením, že proti tomuto rozhodnutiu nie je možné odvolanie. Právnym posúdením veci bolo sťažovateľovi „vysvetlené, že v tomto prípade nie je možné ani súdne preskúmanie takého rozhodnutia podľa § 248 ods. 2 OSP. Teda pre nápravu v auguste 2001 pripadala len pôsobnosť Ústavného súdu SR. Tá však vzhľadom k právnemu stavu medzi 01. 07. 2001 až 31. 12. 2001 bola pomerne problematická“.

Sťažovateľ ďalej k právnemu hodnoteniu veci zdôrazňuje:

«1. Porušenie článku 46 ods. 2 je nepochybné vo vzťahu k článku 127 ústavy v tom, že som sa nemohol obrátiť na žiadny iný orgán, než na Ústavný súd SR. Sú tu doklady, že som bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy.

2. Článok 48 ods. 2 používam ako „najhoršie“ porušenie môjho základného práva. Nemohol som sa vyjadriť k predmetu veci a teda ku „všetkým vykonávaným dôkazom“. V tejto súvislosti pripomínam, že článok 48 si je treba vykladať širšie, než len ako procesnú zásadu na konanie pred súdmi. Určite takáto ústavná zásada sa vzťahuje aj na konanie pred orgánmi verejnej správy. Inak by totiž vznikol právny voluntarizmus, keď na jednej strane by orgány verejnej správy prijímali rozhodnutia, ktorými by sa zasahovalo do základných práv a slobôd a súčasne by nebolo možné uplatniť postup uvedený pod bodom 1.

3. Slobodná voľba povolania a jej obmedzenie uvedené v článku 35 ods. 2 je v mojom prípade porušená dvakrát. Situáciu, v ktorej sa nachádzam (vysokoškolské vzdelanie a prax) si nemožno vykladať tak, že si v súčasnosti „zvolím“ štátnu službu v Policajnom zbore vo funkcii hliadkového príslušníka obvodného oddelenia. Napadnutými

rozhodnutiami orgánov verejnej správy mi bolo znemožnené základné ústavné právo na slobodnú voľbu povolania. Taktiež mi nebol oznámený obsah a vecné dôvody zákona, ktorý by obmedzoval výkon môjho povolania po 25. 04. 2001.

4. Žiadam, aby súčasne na základe obsahu ústavnej sťažnosti, ústavný súd pri rozhodovaní o jej prípustnosti, zväžil, že sa na ňu vzťahujú skutočnosti uvedené tiež v § 53 ods. 2 zákona o Ústavnom súde.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe uvedeného rozhodol, že „na základe tejto sťažnosti rozhodnutím a tiež opatrením orgánu verejnej správy základné právo a sloboda porušené boli“. Súčasne žiada „o priznanie finančného zadosťučinenia (podľa § 50 ods. 3 a 53 ods. 4 zák. o Ústavnom súde), ktoré tvorí rozdiel medzi výškou môjho posledného mesačného príjmu v Policajnom zbore a výškou môjho terajšieho mesačného príjmu ku dňu právoplatnosti rozhodnutia ÚS SR. Túto výšku navrhнем na ústnom pojednávaní. Dôvody spočívajú najmä v morálnej ujme, ktorá vyplýva z toho, že miesto môjho bývalého služobného zaradenia je takmer totožné s miestom môjho trvalého bydliska“ .

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa ods. 1, a zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti vyplýva, že je namierená predovšetkým proti rozhodnutiu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline vydaného 15. augusta 2001. Toto rozhodnutie bolo podľa sťažovateľa konečné a nebolo proti nemu možné podať opravný prostriedok.

Z obsahu, ale aj z petitu sťažnosti sťažovateľa vyplynulo, že ňou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. p. KRP 897/PMO-P-2001 z 15. augusta 2001. Ústavný súd preto v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľ mal až do 31. decembra 2001 k dispozícii prostriedky individuálnej ochrany svojho základného práva pred ústavným súdom, ktoré však nevyužil bez toho, že by mu v tom bránili vážne prekážky. Keďže ústavná a ani zákonná úprava „novej“ sťažnosti pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) ju nekvalifikuje ako prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konanie o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom dostupný navrhovateľom (sťažovateľom) do 31. decembra 2001, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (ústavný súd už takto judikoval vo veciach sp. zn. II. ÚS 1/02, II. ÚS 29/02, II. ÚS 35/02, II. ÚS 40/02).

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2002